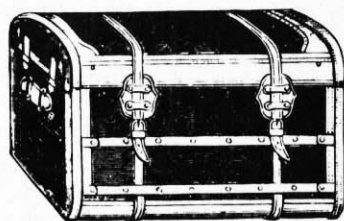

ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΧΩΛ

Τά ακατάστατα μέρη
Μιάς οικογένειας
Στάζουν σάν πορτοκάλι
Καί λερώνουν τό πάτωμα.
Τί νά ρωτήσῃ κανείς.
Νά ψάξῃ στήν κρυφή ντουλάπα
Στό βάθος τοῦ χώλ. κάτω ἀπ' τίς ἐληές
Ἡ στό ὕφος τοῦ ἀγάλματος
Πού διακοσμῆι τό σαλόνι

Ο ἀέρας εἶναι λεπτός
Ο δρόμος κλειστός
Οἱ στιγμές ὁμορφες
Ἡ συνέχεια ἄσχημη
Ο κόσμος ἀπλῶς κάτι ἄλλο
Σάν πολυέλαιος στήν κορφή μιᾶς ἐκκλησίας

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ ΦΕΡΤΕ ΤΙΣ ΜΠΟΤΕΣ ΜΟΥ

Τά ὁμορφα πράσινα μάτια
τό κάθε ψέμα ἓνα παιχνιδι μέ τό φῶς
τό δυνατό ἀεράκι μαζεύει τά κύματα
καί τά ρίχνει στούς ἀνθρώπους
οἱ γάτες ὑποφέρουν ἀπό ἔλλειψη ψαριῶν
τό ψωμί γέμισε μυρμηγκια
κάθε κόσμος ἀνεξηγήτος. κάθε στιγμή παράλογη
τό φεγγάρι ἀνατέλλει. φέρτε τίς μπότες μου
οἱ περαστικοί χάνονται στή νύχτα
οἱ προβολεῖς μέ στραβώνουν
πότε μοῦ χάιδεψες τά μάτια.
κανείς δέν σιωπᾷ
κανείς δέν ξέρει τί συμβαίνει
ἢ φωτιά. ἢ σιωπή τῆς θάλασσας
οἱ σπηλιές τῶν πρωτογόνων
τό ἀναπόφευκτο δράμα. ἢ στάχτη
τό φεγγάρι ἀνατέλλει. φέρτε τίς μπότες μου.

Φίλιππος Δραγουμης